

Поєзія майдану

**Присвячено героям України, що
боролись проти тотального
бандитського режиму і віддали своє
життя за волю українського народу**

Не плач за мною, мамо, не ридай,
Я не хотів війни, я боронив свій край...
Не плач за мною, мамо, я – герой.
Стояв я гордо, коли снайпер той,
стріляв у голову й таранив груди –
Тоді не думав я – «а що ж з тобою буде?»...
Не плач за мною, рідна, не лий сліз,
Пишайся мною, бо я патріотом виріс,
Ти, мамо, лиш за мене помолись,
І не вини себе – у цьому я, напевно, винен..
Я винен, що любив свою країну,
Я винен, що хотів здобути волю...
Але я не хотів стояти на колінах,
Пробач за стільки завданого болю...
Не плач за мною, мамо, я у Бога,
Бо кожен, хто загинув за Вкраїну йде до Нього
Я вже не повернуся, мамо, але знай –
Я стану ангелом і боронитиму свій край....

Мамо, не плач.
Я повернусь весною.
У шибку пташинкою вдарюсь твою.
Прийду на світанні в садок із росою,
А, може, дощем на поріг упаду.
Голубко, не плач. Так судилося, ненько,
Вже слово, матусю, не буде моїм.
Прийду і попрошуся в сон твій тихенько
Розкажу, як мається в домі новім.
Мені колискову ангел співає
І рана смертельна уже не болять.
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває
Душа за тобою, рідненька, щемить.
Мамочко, вибач за чорну хустину
За те, що віднині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну
Вона, як і ти, була в мене одна.

НЕБЕСНА СОТНЯ

Чи чуєш, брате, Україна плаче?
Увесь Майдан співає "Пливе кача"...
- Та так, Устиме, вони нас не бачать,
Тому-то плачуть, от тому-то й плачуть.
Скажіть нам, Юро, Ви вже тут давненько,
Чому і тут, і тут щемить серденько?
- Тому, Назарцю, що воно безсмертне,
Тому-то й терпне, от тому-то й терпне.
Георгію, Михайле і Сергію,
Не українці за вкраїнську мрію?
- Ми українцями давно по духу стали.
Тому повстали, от тому повстали.
А ти, Андрію, що служив театру,
Мабуть, сумуєш за вогнями рампи?
- Та так, сумую... Їх народ вмикає
- Дивись палає, он Майдан палає!
Скажіть, Миколо, Ви ж вчителювали?
Ви ще багато дітям не сказали...
- Я так любив їх!.. Та вони зуміють...
Все зрозуміють, швидко зрозуміють.
Сусіде, брате, і синочку, й тату,
Чому на небо вас пішло багато?
- Тепер небесна сотня ми крилата,
Щоб зберігати, вас оберігати!..

А сотню вже зустріли небеса...
Летіли легко, хоч Майдан ридав...
І з кровю перемішана сльоза...
А батько сина ще не відпускав...
Й заплакав Бог, побачивши загін–
Спереду–сотник, молодий, вродливий,
І юний хлопчик в касці голубій,
І вчитель літній–сивий-сивий...
І рани їхні вже не їм болять...
Жовто-блакитний стяг покритий їм тіло...
Як крила ангела, злітаючи назад,
Небесна сотня в вирій полетіла...

Майбутнє України

18 лютого, у «кривавий вівторок», під жорстокий вогонь біля Верховної Ради потрапив 24-річний Іван Мухойд, колишній студент нашого коледжу.

Юнак йшов у перших рядах мирної ходи до ВР із прапором України, на підтримку Конституції 2004 року. Снайпери почали обстрілювати людей. Куля влучила Івану у перенісся.

Ваню із контузією привезли до київської лікарні і, знаєте, що перше його запитали? Чи він із Майдану? Не почувши відповіді, сказали, що усіх таких, як він, беруть на список, за ними прийдуть, - розповіли друзі патріота.

Згодом Івана переправили до Житомира. На даний час загрози його життю немає, він почувається ліпше. Однак утворилася велика гематома ока, і лікарі борються за його зір.

Іван Мухойд – вихований, інтелігентний молодий чоловік, справжній патріот України. Він не побоявся куль, «беркутівців» та інших перешкод, не ховався за спину, а йшов попереду.

За такими, як цей хлопчина, майбутнє України.

А ви думали, що Україна так просто?

Україна – це супер

Україна – це ексклюзив

По ній пройшли всі катки історії

На ній відпрацьовані всі види випробувань

Вона загартована найвищим гартом

В умовах сучасного світу їй немає ціни!!!

Ліна Костенко

Всі ми знаємо про останні криваві події на київському Майдані. Студенти та викладачі в жалобі разом з Україною за її загиблими героями.

Кожен з нас в цей складний для нашої країни час робить все необхідне, щоб кров, що пролилася на цій Богом благословенній землі була пролита марно. Ми маємо бути гідними загиблих героїв Небесної сотні, а також тих людей хто не побоявся куль, «беркутівців» та інших перешкод.

Отож, щоб вшанувати пам'ять героїв України, що боролись проти тотального бандитського режиму і віддали своє життя за волю українського народу, працівники коледжу та студенти здійснюють:

- перерахунок коштів на благодійний рахунок сім'ям загиблих під час протистоянь у місті Києві;
- висвітлення подій (у вигляді усного журналу);
- радіопередачі;
- спеціальний випуск стінгазети;
- виховна година "Герої не вмирають".

Виховна година
"Герої не вмирають"